

10039

JUGUET EN UN ACTE Y EN VERS

ORIGINAL DE

Pere Mallorquí B.

SENSE TÍTOL

Estrenat en lo teatro de la societat LA LIRA en la tarde del 29 d' Abril de 1894.

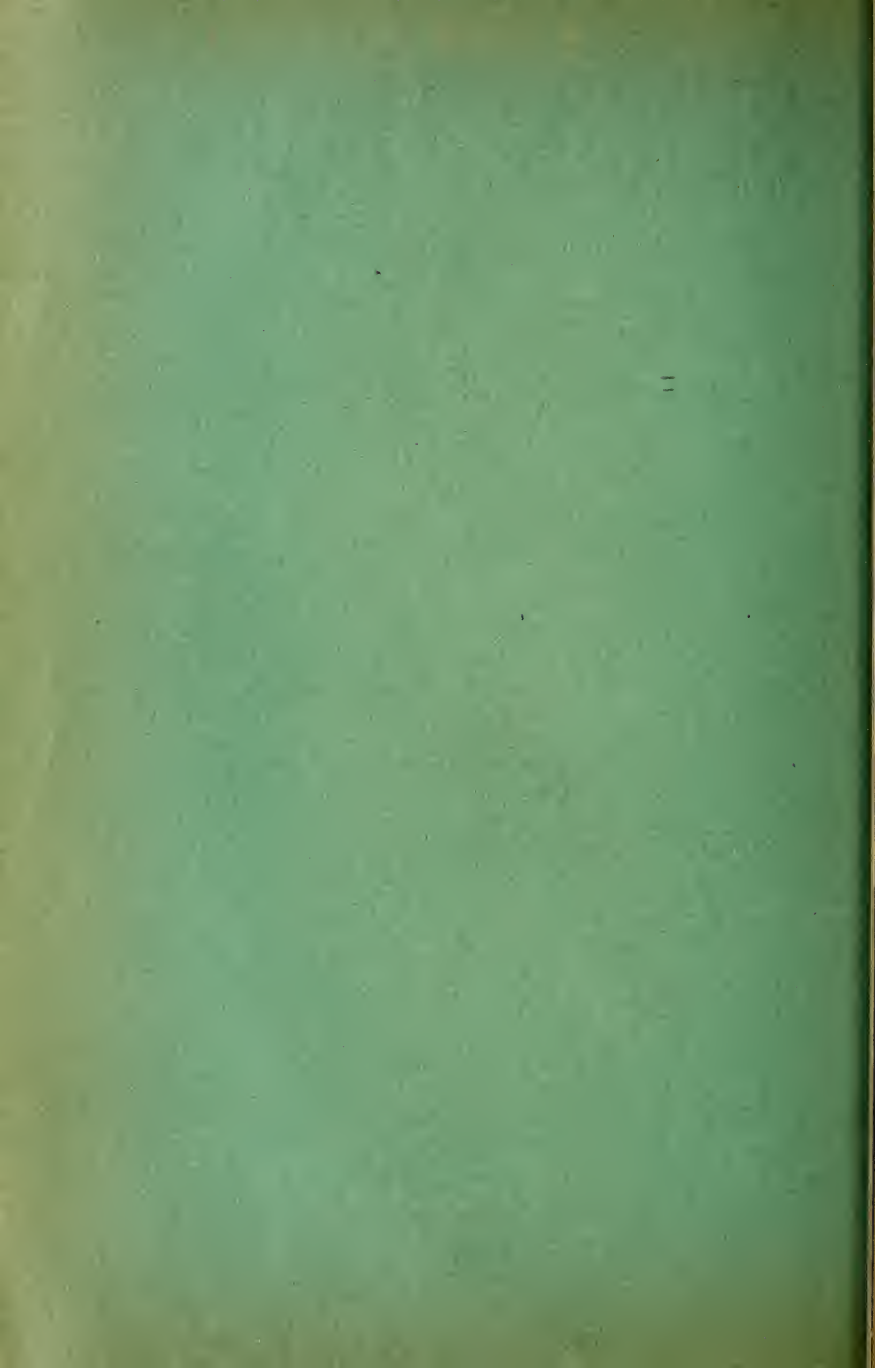
BARCELONA

Estampa Ibérica de F. Fossas

123, Rambla de Catalunya, 123

1894

2 2

SENSE TÍTOL

JUGUET EN UN ACTE Y EN VERS

ORIGINAL DE

PERE MALLORQUÍ BALAGUERÓ

Estrenat en lo teatro de la societat LA LIRA
en la tarde del 23 d' Abril de 1894

BARCELONA

Imprenta Ibérica de Francisco Fossas

123, Rambla de Cataluña, 123

1894

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1911

PHYSICS

1911

PHYSICS

1911

**Essent aquesta obra propietat de
son autor, no podrà representarse
sense son consentiment.**

REPARTIMENT

<i>Roseta.</i>	Srta. María Casajust.
<i>D. Pau.</i>	D. Ricardo Mallorquí.
<i>D. Pere.</i>	» Emili Barris.
<i>Quimet.</i>	» Joan Artigas.

ACTE ÚNICH

Sala amoblada 'b gúst; portas en primer y según terme á dreta y esguerra, la última de la esguerra figura la d' entrada que dona al passadis hont hi haurá la porta d' entrar al pis; un balcó al foro que donará al carrer, entre las dos portas de la esguerra n' hi haurá un' altre secreta que comunica al quarto dels mals endresos, al mitx de la sala una taula 'b domás ó tapete, adornanla un gerro de cristall ó porcelana 'b una toya de flors. En totas las oberturas cortinatges completand la escena, cadiras de coxí colocadas á gust del director.

ESCENA PRIMERA

Roseta y D. Pau

- D. Pau* Rosa, Rosa, (eridant).
Rosa (Sortin del primer terme de la esguerra).
Senyoret.
- D. Pau* ¿Já ma 'ts tret tota la roba?
Rosa Si senyó, la té allí sobra del bagul grand al quartet.
- D. Pau* Bueno, mira ¡ah! y l' aigüa?
ja' está calenta?
Rosa Já está.
D. Pau Donchcas portala.
Rosa Já vá.
(Al anarse 'n la Roseta va per agafar un paraigüa que hi haurá junt á una cadira y escapánli de las mans l' hi cau á terra).
- D. Pau* ¡Qué fás are ab lo paraigüa!
Rosa No rés, l' anava á endressar

- D. Pau* Y d' eix modo me 'l endressas?
Rosa Com me dona tantas presas.
D. Pau ¿Sabs que 'm podías trencar lo punyo? (miránsel).
Rosa Tan delicát.
vol dir qu' es?
D. Pau Si tan, per qué m' ho preguntas. (Resolut).
Rosa Jó per ré.
D. Pau Vaija vesten aviat, corre, procura enllestir, porta 'm l' aigua si és que está calenta, m' haig d' afeitá y encare 'm ting de vestir. Uy carat, lo temps com passa! (Miránt lo rellonje). A las deu m' espera en Práts y ja son tres quarts tocáts. (Rosa al anarse 'n per segona vegada farà caure impensadament lo gerro de demunt la taula).
D. Pau Qué 's açó! Ja és un xich massa!
Rosa No es rés, (ab pór).
D. Pau ¿Nó? 'l gerro trencat!, tan poch cuidado m' apura, semblas una criatura! (renyanla) y creu que 'm tens enfadat. Tot m' ho trencas! (cridant).
Rosa Jó senyó... (ab por).
D. Pau Lo teu procedir m' irrita:
Rosa Com sempre 'ls nervis m' incita, no 'n ting pás la culpa jó.
D. Pau Dochs la tindré jó.
Rosa Vosté, que sempre 'l veig amohinat y crida y está enfadat.
D. Pau Si coneixes cantaré.
Rosa Al oir 'l seu tó sever esperimento en mi una cosa, y la crisis nerviosa s' apodera de mon sér.
D. Pau Mireu que açó és per demés!
Rosa Llavors tot quan toco peto, ho destroso y ho malmeto séns poguerhi ferhi més.

D. Pau Ay, ay, ay: digas minyona
que ab tú á casa he tret la grosa.
Rosa Aço vol dir que faig nosa! (exaltada).
D. Pau Bé y á mí que se me 'n dona! (cridant).
Rosa Es que no só com la Sila
si ting nervis...

D. Pau Ay carat!
portam l' aigüa que hi manat
y si tens nervis pren tila.
Encare 'm farás cremá!
sémbla que aquí jó per tú
vingui á ser un don ningú,
sens lo que 't dich! (veyen que no 'n fá
cás).

Rosa Bé, ya vá.
(Se 'n vá per la primera porta de l' es-
querra).

ESCENA II

D. Pau

Si nó qu' estich escamat
per las pestes que 'n Saldoni
sempre 'n diu del matrimoni,
fá temps m' hauría casat.
Y no éll sols, puig molts jó sé
que aytal estat malaheixen,
y enfadáts se 'n panadeixen,
envejant l' estat solté.
Lo solté viu molt ditxós,
—diuhen tots—si l' home sol
és un rey, puig fá 'l que vol...
«sí, però també fá l' os.»
Per tot hont vá és ben rebut,
ningú l' hi empeta la basa,
á l' hora que vol, á casa
retira, (sol y perdut).
Vá 'ls tiberis y als cafés
y si vol paseija en cotxe,
pot gastar á trotxe y motxe...
«menos quan no té dinés.»
Fá conquistas á tropell
ab fadrinas y casadas...
«y mes de quatre vegadas
hi sol deixarhi la pell.»

Ningú diu al home sol
ni ahont vás ni ahont hats anat,
viu lliure; ja es veritat:
peró viu com un mussol.
Tota aquesta lletanía
y molts altres disbaráts
dels amichs que ting casats,
sento exclamar cada día.
Si es cert ó no es cert, nó ho sé;
peró jó que no ting dona
ja sé lo pá que s' hi dona
lo viure á na 'l mon solté.
Si es vritat com crech axí
que á tots la rahó los sobra,
jó crech que per tot s' hi troba
cent llegüas de mal camí.
Puig si 'l casat se consúm
y viu rabiós y lligat,
lo solté viu tan aislat
que s' aburreix per costúm.
Si; tot lo del mon li cansa;
vá en busca de diversións
y 's burla de las passións,
y tot s' ho mira 'b recansa.
Ríu, y de son cor aixut
dols sentiment no comprend
mestres son sér se desprend
bossinets de sa salut.
Entretant éll balla y canta,
juga y beu en gran manera,
crida, jura y fá 'l tronera
en mitj d' ignorancia tanta,
que així 'l considero jó
un sér tan improductiu
com un foch sense caliu
y una nau sense timó.

ESCENA III

D. Pau y *Rosa* que surt ab una olla de llauna
á la má.

Rosa. Aquí té l' aigüa (presentan l' hi l' olla).
D. Pau Mireu,
ja me 'n había olvidat;
peró com és que has tardát

- Rosa* tan á dármela... (á Rosa).
No ho veu?
- Rosa* ja 'm torna á renyá altre volta.
D. Pau Quasi 'm fás sortir de tino! (criđant).
Rosa No s' exalti D. Paulino.
D. Pau Tens molta barra.
Rosa ¡Jó!
D. Pau Molta.
Al fi no 't podré dir ré!
Açó ja és molta caramada,
¿qué no sabs que 'ts la criada
y has de fé 'l que 't mani?
- Rosa* Bé
ja ho faré, sí, sí senyó;
mes no cridi.
- D. Pau* Nó? per qué!
donchs vull cridá y cridaré (criđant)
tens entés? Bó, que 's açó
(destapa l' olla)
que ma 'ts dut aquí...
- Rosa* No sé (apart)
com dirli; ay, ay la mara
- D. Pau* Respón (olorán lo de dintre l' olla).
Rosa Aigüa per la cara (á D. Pau).
D. Pau Aigüa per la cara eh!
jugarme á mí aquestas tretas...
- Rosa* Jó (ab por).
D. Pau Encare gosas parlar,
't manu aigüa per afeitar
y 'm portas such de monjetas! (furiós).
- Rosa* Bueno, no és cap mal açó,
jó vaig serví á un capellá
que arreu s' hi feya afeitá
per estalví 'l sabó.
Lo senyor de ca 'n Badía
home rich com pochs n' hi há
sempre s' hi fá remullá,
y 'l cosí grand d' una tía
qu' era del nebot del pare
de la mare del padrí,
també, segóns me van dí
s' hi afeitaba, oh y encare
lo senyorét Altabás
que 's un jove molt finet
y té una finca á canyet,
y 'l baró de...

- D. Pau* ¡Acabarás! (impacient).
sembla que t' hagin dat corda,
- Rosa* Ay, ay: tota m' espantat (espantada).
- D. Pau* Massa poch!
- Rosa* Si m' ha suptat,
si fá uns crits que fins axorda.
- D. Pau* Jó no crompreng á que vé
lo jugarme tal pasada.
- Rosa* Si 'm promet eixa vegada
no renyarme li diré.
- D. Pau* Vejam, digas que ha passat,
aclarim aquesta embrolla.
- Rosa* Rés, que al aná á portar l' olla
m' ha caigut y s' ha trencat.
- D. Pau* Sí, baixa, lo que 'm pensaba;
nó, de tú no'n surtiré.
- Rosa* Si jó no ho volía fé;
mes com que l' olla cremaba
perqué damut de la grand
la tenía á na 'l fogó
plé de foch, y á la ocasió
de treurela bó y fumand
per durli ben aviat
jó no sé com ha sigut
m' ha relliscat, ha caigut,
y l' aigüa se m' ha llensat,
mes com vosté, jó hi pensat
que l' aigüa estava esperant
per' afeitars, al instant
enllestir he procurat.
Y veyent l' olla que al foch
s' están cohen las monjetas...
- D. Pau* Sí, sí, no tens malas tretas,
vaija, já ho comprench jó 't toch,
ja 't dich que hi tret ben bé 'l bè
jó 't flich lo tenirte á casa...
uy que 's tart! lo temps com pasa.
(mirand lo rellotje).
- Rosa* Mes escolti, si vosté (escapanlhi 'l riure)
- D. Pau* Calla! tens'un cap mes dú...
no riguis sens, poca broma!
- Rosa* Per' vuy afaitishi homa.
- D. Pau* No ho vull; afaitithi tú. (Se 'n vá per la
primera porta de la dreta).

ESCENA IV

Rosa

Y s' enfadát de debó,
que depresa se 'n ha anat,
pero baija ben mirat
no li sobra la rahó.
Si 'l cás que á mí m' ha apassat
no hagués sigut casual,
allavors molt natural
que ab mí s' hagués enfadat.
Pero are la vritat,
lo seu procedir no aprobo,
y fins ridícul lo trobo
del modo que s' ha posat.
Puig tothom está exposat
en eix mon sino está en gracia
suchseirli una desgracia
en un moment impensat.
Si un al pasar pel carrer
llisca y cau, pregunto jó
¿és per culpa seva? nó,
la desgracia l' hi ha fet fer.
L' home qu' en un cas fatal
posa 'ls diners tots á rédit
y al aná á cobrar son crédit
se troba sens' capital
perque tot l' hi han estafat,
encar que tothom que 's tonto
diguin, jó per tal no 'l conto;
la desgracia l' arruinat.
La noya que ab ver amor
fianse de vil promesa
d' un villá, en sa noblesa
li entrega honra. ditxa y cor,
en per éll cruelment burlada,
si bé tots qu' és molt baboya
diuhen. no es cert puig tal noya
haurá sigut desgraciada.
Lo malalt que al llit postrat
per terrible malaltia
té consultas nit y día
esend al ff deshauciat
morin com es natural,

com la mort mereix disculpa
á al metje donan la culpa
y és la desgracia fatal.
Lo casat que ab grands afanys
está sempre de vigilia
y 's troba plé de familia
en tant van passant los anys,
y viu rabiós y apurat
y ho engega tot al dimoni
renegán del matrimoni
creyent, pobre desdichat,
que al veurers en tal estat
es degut sols al casori,
sens mirar que aytal desori
la desgracia li ha portat.
Al trencá un cantí ó ampolla
que contingui oli ó ví,
á molts hi sentit ha dí
dº aquets que buscan forrolla
qu' és sort. y á fé que 'm fá gracia
puig no hi estich ab açó
si es pert lo ví y 'l porró
será en lloch de sort, desgracia.
Y altres casos citaríá
que 'n que 's vullguin evitar
molt sovin solen pasar,
y quasi la majoría
de torpesa 'ls califica,
no deixant de fermè gracia
perque 'l qui pensa una mica,
veu com sabis celebráts
tontos, pobres é hisendats
tots, tots, estém esposáts
á que 'ns pasi una desgracia.

ESCENA V

(*Rosa y D. Pau* que surt tot acabanse de vestir)

D. Pau Rosa.

Rosa Qué mana senyó?

D. Pau Vaig á sortir.

Rosa Ah! (ap.) ja era hora!

D. Pau Y ves que quant sigui fora
de no obrí á ningü.

Rosa (Replicant) Però...

y si vingués un amich
que demanés á vosté?

D. Pau

Rosa

Tampoch l' obras?

Nó? Es qué...

¿ni en que sigui D. Enrich?

D. Pau

Sen jo forá, á casa meva,
no hi vull ningú: ¿tens entés?
(Se 'n vá por la segona porta de la esque-
rra).

ESCENA VI

Rosa

Nó? No més que 'l meu promés, (ap.)
molt be diu; (alt) eixa es la meva.

Ay! be prou que li acostat

d' anarsen 'l senyoret;

oh y 'l pobre de 'n Quimet

quasibé s' haurá cansat

d' esperar, veyam, cá, cá.

(Mirant al balcó).

se 'n haurá anat, no 'l veig pás,

bá, bá: per un si acás...

(Rosa agafa un paper de diari y 'l lliga 'ls
ferros del balcó).

posaré 'l senyal; ja, já.

La consigna ja hi donat

tan haviat com he pogut,

ay si éll tornés, Deu ajud.

(Veü de dintre de dona).

Rosa, Rosa! (criant).

Veü

Rosa

M' han cridat, (escoltan).

qui deu sé.

Veü

Rosa!

Rosa

Qui 'm crida!

Veü

No pot pujar desseguida?

ay pugi per pietat!

Rosa

La Clemencia és, la vehina

d' aquí sobre; que voldrá?

Veü

¡Ay cuiti!

Rosa

Ja vá, ja vá:

que sera verge Regina!

(Se 'n vá per la segona porta de l' esque-
rra, quedant la escena alguns moments
sola).

ESCENA VII

D. Pere entrant pe 'l según terma de l' esguerra,
mirant per tot.

No hi há dupte, es'aquest sí,
no 'm puch pas equivocá:
pis según y en lo replá
la porta d' entrar aquí.
Deurá sé un písas molt grant;
y que 's estrany ay carát,
está tot ben amoblat...
açó es qu' encare hi estant.
Ah de casa (cridant) ¡eh! mestresa,
bon día (cridant mes fort) ningú respón,
pot sé tal volta no hi són:
Pero vaya una agudesa
deixa 'l pís abandonát,
ab tants mobles com hi há
no ho cómprench, aço será
y quasi no vaig' errát
que 'l duenyo... sí, cosa certa
lloga 'ls pisos bó y paráts
y per teni' ls exposáts
deixa així la porta oberta,
perque 'ls que 'l vulguin llogar
puguin detingudament
mirarse 'ls; bon pensament!
m' agrada; (mirant 'l pís) aquí que hi há?
un quarto; que 's fosch jo 't toch;
(obra la porta secreta)
á veyám si es gaire grant (ence .t un
[misto])
mes qué 's lo qu' estich mirant (sorprés)
mireus que atinan ab tot,
estoras, cuadros malmesos,
gavias, papers, una glassa,
mireus que 's estar de guasa
posarhi hasta 'ls mals endresos.
La sala es clara, y está
en bon estat, es bofona,
aquesta porta ahont dona?
(Reparánt ab la segona de la dreta)
entremhi, veyám que hi há.
(Se 'n vá pel lloch indicat),

ESCENA VIII

Quimet desde la segona porta de l' esquerra.

Roseta, psit, Rosalía (cridanla baig).
Rosa, Rosa; que 's estrany,
que no sigui açó un parany...
peró cá, ella sería
capás. y luego ¿per qué?
si 'm vol, si 'm vol de tot cor
m' ho diu quant me jura amor;
m' ho diu sempre; mes no sé
perqué haben posat senyal
aquí no 's trobi.... ah já;
are ho entench, just: será
que 'm vol fer gruá una estona.

ESCENA IX

Quimet y *D. Pere* sortin per la mateixa porta que anteriorment había desaparecut.

D. Pere Vaija, tot está tal qual.
Quimet (Reparant ab 'l que acaba de sortir).
Uy l' amo d' aquella falsa!
no m' hi errat quant presumía
que la ingrata així 'm traía;
oh y are si se 'n adona
que soch aquí...

D. Pere (Sense veure á *Quimet*).
Mol m' agrada

'l pís, vaija 'l llogaré;
fins hi puch fé un galliné
á la torratxa que s' alsa
damunt de la galería.

Quimet Si escaparme jó podia
sens ser vist...

D. Pere Mes jo no sé
ahont me puch diriji
per parlar ab l' amo...

Quimet (Vá per sortir per lo mateix lloch que había entrat quant *D. Pere* se 'n adona d' éll).

Quimet Per' líi.

D. Pere Ah caratsus, si aquell
deu ser l' amu, psit (cridanlo) senyó...

- Quimet* ay, ay, deu sé sort; (criant) d' alló...
Ja m' ha vist, ay ting la pell
de gallina; tot tremolo.
- D. Pere* Escolti.
- Quimet* Ja m' ha conssolo
d' un fart de báco.
- D. Pere* Ay bó;
(Veyent que 'n Quimet continua distret).
Açó ja es massa carat!
Molt bon dia (criant fort).
- Quimet* Deu la quart (saludant).
- D. Pere* Així! vosté haurá extranyat
al veurem á aquesta casa...
(Veyent que 'n Quimet palideix)
pero ay Jesús ¡que li pasa!
digui, qu' está indisposat?
- Quimet* Qui? ¡jó! cá, nó, no senyó.
- D. Pere* Ha sigut casualitat
y creguí que m' admirat
lo seu procedir.
- Quimet.* Si jó...
no paro fins á la Xina (ap.)
en sortin d' aquí, á fé.
- D. Pere* Y que previsó es vosté (ab goig)
vaixa veig que ab tot atina,
li dich que no hi falta ré.
- Quimet* Encara no hi pensat prou (ap.)
Si hagués sabut que vosté (á don Pere)
- D. Pere* Ah no, per mi está molt bé.
- Quimet* Mes vermell que sang de bou (ap.)
dech estar.
- D. Pere* Vol arretglar
l' assumpto are mateig?
- Quimet* Com súho; que 'n fonch de greig! (ap.)
- D. Pere* Qué 'm respón?
- Quimet* Vosté dirá.
- D. Pere* Mes val arretglarho are
véu, jo, estich acostumat
á arretglarlos ben habiat
los meus assumptos...
- Quimet* Uy, are (ap.)
si Quimet que 't toca el rebre;
estich perdut, no hi ha mes!
- D. Pere* Digui, ¿quants ne vol al mes?
ans de pagá s' ha de sebre.

Quimet Y 'm vol pagar cada mes! (ap.)
aquest home es un negrero...
si d' esta escapo y no muero
no m' arreplegan may mes!
Ja veurá (á D. Pere) había pensat
que per aytal tontería
no mereix tant....

D. Pere Jo diría
y qué 'n viu de equivocat.
Jo soch molt escrupulós
ningú pot tatxar mon tracte,
açó sí 'l qui 'm falta al pacte
si senyó li rompu un os.

Quimet Ja 's veu ja que es una fiera? (ap.)

D. Pere Dessideixis haviat;
y un cop lo pacte acceptat
li pagaré al punt.

Quimet Manera
no veig d' escaparme d' ell;
y m' escalfará la pell!

D. Pere Vaija ¡que fem! (impacient)

Quimet No te espera! (ap.)
pero escolti; es que jó
voldría que sapigues
que ab ella no hi ting pas rés;
que la meva situació
es molt trista, si senyó
qu' ella es la causa de tot,
que só innocent....

D. Pere Tó, tó tot,
y que 'n ting de fé d' açó
jo la he vista la he mirada
ben bé de per tots cantos,
m' agradan sas condicions...
y perque d' una vegada
poguem entendrers los dos
fem los tractes s' hi comvé
jo faig lo que ting de fé
y un cop llest tocaré 'l dos.

Quimet Y que te de fer vosté!
ay Deu meu açó 's complica... (ap.)
si vaija segóns s' esplica...
¡sembla que no pugui sé!
N' hi há un vagó de las donas
jo que la creya incapás...

mes val que no 'n fasi cas.
Mes digui (á D. Pere) ¿moltas estonas
ha passat ab ella?

D. Pere Psé...
lo precís per apreciar
sas condicions

Quimet Si ja ¡já!

D. Pere Y parlant sense cap fé
diré que te bona planta
de fora, y de dins...

Quimet ¡San Just!

D. Pere Ja li dich que dona gust

Quimet Aquest home fins espanta!

ESCENA X

D. Pau, D. Pere y Quimet

D. Pau ¿Quí ha deixat la poŕta oberta?
y are !qui son aquets dos! (reparán ab
los dos personatjes qu' estan en escena)
Rosa, Rosa, (criđant) que s' ha fós?
en guardia Pau oju alerta.

D. Pere Ay ay, un nou llogaté (reparant ab don

Quimet Qui es aquest! quasi en fa por [Pau)

D. Pau Vostés farán lo favor
de dir 'm que hi venen á fé
á aquesta casa?

D. Pere Y vosté!

Quimet Are ting mes por que may. (ap.)

D. Pau Res l' importa lo que hi faig. (criđant)
y respónguin ben depresa.

D. Pere Si, ja pot cridá y fer fresa
puig no 'm dona cap empaig.

D. Pau Que nó diu...

Quimet Ay, ay ay ay.

D. Pau Miris que ya m' enquímera
respónguin ¡que hi fan aquí!

D. Pere Donchcas jo no li vull dí,
home. vaya una fatlera

D. Pau Donchs jo soch á casa meva!
jó so l' amo! (ab furia).

Quimet (No comprenent) Qué es açó!

D. Pere L' amo d' aquí es 'l senyó. (criđant seña-
en mentir no hi posa treva. [lant á Qui-

D. Pau Ja acabo la paciencia [met)

ó m' esplican ben haviat
'l per qué á qui 'ls hi trobat,
ó sense tenir clemencia
de vostés per malhechors
los vaig á denunciar
y 'ls dos los faré agafar
com criminals.

D. Pere Qué es gracios.

Quimet La vritat no sé que fé. (ap.)

D. Pere Vosté no es ningú. (á D. Pau)

D. Pau Que nó?

D. Pere A qui l' amo es el senyó. (á Quimet)

D. Pau Deixam riure, je, je je.

Quimet Lo senyó va equivocat
jo l' amo d' aquí no ho só.

D. Pere ¿Que vosté no es...

Quimet No senyó

D. Pere Y donchs ¿per qué m' enganyat?

Quimet Jó no li enganyat, jo 't toch.

D. Pere ¡Embustero!

D. Pau Endebán
pero al fi s' esplicarán?

Quimet Sí, li esplicaré.

D. Pere Jo 't floch.

Quimet Fhá uns quants días que ab la Rosa
varem los dos acordar
que per poder festeijar
sens' que ningú nos fes nosa,
darnos cita á aquesta casa;
quedant convinguts que axis
que vosté d' aquí sortis...
¿me compren?

D. Pau Prou, massa, massa.

Quimet Lligués ella á la barana
del balcó, un paper ben grós
perque axis...

D. Pau Jó estich rabiós!

Quimet Sens moure géns de *jarana*
podriam parlar 'ls dós;
y quant jó veyá 'l paper
pujaba aquí ben llauger,
rublert de ditxa, gotxós.
Cada día aquí pujaba,
y avuy al veuré 'l papé
seguin la costúm, també

hi pujat, mes m' hi quedat
com aquell qui veu visions,
puig al creure trobá 'b ella
m' hi trobat ab lo senyó...

D. Pere Y are li explicaré jó
lo demés.

D. Pau ¡Mala centella!

D. Pere Com ting de mudar de casa,
pel carrer buscan un pís
'nava, quant lo cás precis
de pasar junt á eixa casa,
m' hi parat, miránd ben bé
ab las ulleras posadas
y d' entre las balconadas
hi vist penjar un papé;
Entro á la escala 'b mos fins
pujo, veig la porta oberta
trobo la entrada deserta
y me 'n hi entrat cap á dins.
Com ningú ha impedit mon pás
'nava seguín y mirant
y encare qu' está amoblat
per có jo no n' hi fet cás.
Y com que l' habitació
m' agradat, quant llest estaba
tan bell punt ja me 'n anava
m' hi topat ab lo senyó (signan á Qui-
Jó creyenme qu' era l' amo [met)
ja estaba per fer los tractes
y quant creya tanca 'ls pactes
vosté arribat...

D. Pau Jó m' escamo.
Peró ahont es la Roseta,
ahont se 'n deu habé anat.

ESCENA ÚLTIMA

Dits Roseta

Rosa De bona se li ha anat (entrant)
D. Pau Vina aquí poca xabeta. (Agafant á Ro-
Digas á qué t' hi manat [sa pe 'l brás)
responme, jó que t' hi dit.
Rosa (Ap.) Jesús! á qué suchseit
en Quimet! qué haurá pasat!

- D. Pau* Vestén de casa 'l instant!
Rosa Ay Quimet.
Quimet Aparta ingrata
ja ho sé tot!
Rosa Si era una rata
senyó! (suplicant).
D. Pau Fuigme del debant,
açó és fer lo que jó 't mano?
Rosa Jó ting culpa don Pauhet
mes si m' escolta un ratet..
D. Pau Parla, parla, jó t' homano.
Rosa No feya encare un ratet
que vosté había sortit
quant uns forts crits hi sentit
que m' han omplenat de fret.
D' hont venían hi escoltat,
veyent qu' era la Clemencia
que 'm demanaba asistencia,
y jó afanosa hi pujat
per veure 'l que suchseía,
y á la cuina l' he trobat
que s' estaba..
D. Pere Ay carat (rihent).
Rosa Ab l' escombra que tenia
agafada 'b furia forta
y així que m' ha vist á mí
boy cridant ¡allí! ¡allí!
y tot senyalant la porta
de la carbonera ¡ay!
vaig allí l' obro y d' esglay
quasibé hi quedat mitx morta
Donchcas qu' era!
D. Pere Qué hi había?
D. Pau Una rata que llaugera
Rosa ha fugit per 'llí hont jó era
D. Pau Si baija, ja presumía...
¿Per ço has tingut de deixar
la porta oberta!
Rosa Senyó
no ho volía fer, perdó!
D. Pau Quí jó perdonarte? ¡cá!
Y alló de quant jó soch fora
posá lo papé al balcó
per dar cita á un home á casa?
Rosa Jó ho feya perqu' éll m' anyora
perque 'ns estimem...

- Quimet* Ah nó
no ho mereixas n' has fet masa.
Rosa Mes dígas que t' hi fet jó.
Quimet Rés, preguntau al senyó (Signán á don
Rosa ¿Al senyó? si no 'l conech. [Pere)
Quimet Vosté no ha dit poch temps ha
qu' ella s' ha deixat mirá?
D. Pere Vosté no está bó. (á Quimet)
Quimet Ja ho crech.
D. Pau Jó no antench aquest embull.
D. Pere Jó parlaba de la casa.
Quimet Renoy si que hi sigut asa!
Rosa 'M vols are?
Quimet Sí que 't vull.
Rosa D. Pau 'm perdona?
D. Pau ¡No!
Quimet Perdonila...
Rosa Perdó perdó...
D. Pere Vaija, no 's fassi pregá
D. Pau, be prou que s' ho afanya.
Quimet Tot quant li mani fará.
D. Pau Esperat.
Quimet Potsé are pensa (ap.)
ab lo que jó li explicat.
D. Pau Digas, ¿dirás la veritat? (á Rosa)
Rosa Si senyó.
D. Pau Donchcas comensa.
Tu estimas á quest minyó? (per Quimet)
Rosa Ay ay, y perquè m' ho diu!
D. Pau Respón.
Rosa Bueno, si senyó.
D. Pau Y tú? (á Quimet)
Quimet Jo? un grand caliu
ting encés dintre mon cor.
D. Pau Donchs per ella sens amor...
Quimet Oh sí, sí, l' amor mes viu (ab passió).
D. Pau Si tu vols quedar á casa
pronta hos teniu de casá.
D. Pere Ben pensat ¿mes per qué ho fá?
Rosa 'l senyó está avuy de guasa.
D. Pau Los caso per castiga 'ls
de tot lo mal que m' han fet,
puig segóns l' estat aquet
es pare de tots los mals.
Quimet ¿Vol dir? no ho crech, si axí fos...

- D. Pere* No es tan mal com diuhen.
Rosa ¡Cá!
D. Pau No 'ls crech. (ab desconfiansa)
D. Pere Se 'n vol enterá?
preguntiu á na 'ls seyors. (Senyalan al
D. Pau Sí, te rahó, ben pensat. públich).
al públich: Vostés que ja ho han provat
¿no me 'n podrán dar rahó?
mes han de dir la veritat
y parlar sense passió.
¿Es gaire mal ser casat?
puig li donan tal desmérit
que yo no sé á qui dar crédito,
y al pensar ab tal estat
créginme, estich escamat.
Uns diuhen qu' és molt dolent
qu' és un viure neguitós
y que al home furiós
sol posar continuament
oh si no mes açó fós...
Si es mal ó bé jó ho ignoro
mes veig que tart ó dejorn
quasi ho sol probar tothom,
hasta jó, fins ho deploro
no serho vatua 'l món!
Francament, no se 'l que fé, (duptant)
que 'm casi? pero 'm fa pó,
qué? que no me 'n fassi? no?
donchcas bueno ho probaré....
quant abaxin lo teló.

TELÓ

PRÉU Una peseta